

FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA.-

Nº 1.- Febrer 1945.-

Amb ORIENTACIONS el Front Uniuersitari de Catalunya estableix el primer contacte periòdic amb la joventut catalana, contacte que ha de servir per a lligar, paulatinament, dins un estret bloc els nostres universitaris amb els joves de totes les classes, ciències i professions que, au crant els punts de vista particulars, posin com a fita immediata dels seus esforços i dels seus anhels la llibertat de la pàtria.

ORIENTACIONS saluda a la joventut catalana i li promet que els autèntics estudiants no es tancaran tímidament dins una torre de vori, ans al contrari, espiren a formar sempre a l'avantguarda. De moment, aquesta fulla es posa al servei de tots els joves - universitaris i no universitaris - per a contribuir al treball de formació política i social que tant necessita la joventut de Catalunya.

ACTIVITAT I NO PASSIVITAT

"El món és dels qui es mouen", s'ha dit i repetit. El govern de la pàtria també serà dels qui es moguin. Cal no restar asseguts quan el món es mou. Cal estar en la contesa. I no com a espectadors, sinó com a actors. en el trasbalsat món actual no existeixen espectadors passius. Tots voluntàriament o involuntària estem obligats a tenir paper. I aquell que no el vol acceptar és arrossegat per la tramontana dels esdeveniments, i fa malgrat ell el seu paper, que generalment és el paper de víctima. O víctimes, doncs, o actors, més val caure en la lluita que no voler ignorar-la, tot esperant que els esdeveniments recollin sols els problemes.

No ens organitzaran la pàtria segons el nostre gust sinó segons la idea que d'ella en tingui el vencedor en la lluita.

A tot el món la joventut es mou. En uns països lluitant en els camps de batalla, en altres resistint a l'invasor, o maldeant per una millor organització de l'Estat. Serà Catalunya una excepció? Perquè encara que molts patriotes fa temps que lluiten en el nostre país, per desgràcia la joventut universitària no ho fa amb l'energia que caldria. Els estudiants catalans resten massa al marge o treballen massa tímidament. I restant al marge o tímidament no es guanya una pàtria.

Prou concixem les dificultats del treball que exigim als estudiants. Prou sabem els escolles i perills de tota mena que hi ha en el camí a seguir. Però l'entusiasme que és patrimoni especial de la joventut i la grandesa de l'ideal que servim ens diuen que aviat aquesta inèrcia i tots els obstacles seran superats.

Per tant, cal tenir present:

- No restar passius davant les ofenses que rep la pàtria,
- no restar passius davant la persecució dels patriotes,
- no restar passius davant la destrucció sistemàtica de la nostra cultura,
- no restar passius davant l'embrutiment de la joventut per idces forasteres o per l'escepticisme que sembla l'enemic.

Actius per a venjar els greuges soferts per la pàtria,
actius per a assolir la unitat de tots els catalans,

actius per a escurçar els sofriments de tante de patriotes empresonats,
actius per a lluitar contra la desmoralització,
actius per a unir tots els estudiants en una obra comuna,
actius, molt actius, per a la defensa de Catalunya, per a fer realitat la Catalunya gran i plena que tots hem somniat.

EL NOSTRE NACIONALISME

Les doctrines nacionalistes han partit sempre d'un punt fals. Diuen: Tot ha d'ésser sotmès a la nació, per damunt de totes les coses han de posar-hi la nació; tothom a servir-la, que per això hem nascut i per això vivim en societat. Aquestes doctrines estan incloses en les frases tan conegudes de "Deutschland Uber alles", "France seule", "Todo por la Patria", etc.

Nosaltres, cristians, discrepem d'aquesta doctrina; el nostre nacionalisme es basa en principis diferents.

L'amor a la pàtria, la nació, no ha d'ésser el valor suprem de la nostra escala volitiva. Posar-li és paganisme, és comercialisme intel·lectual, és retrogradisme polític, és font de bel·licisme, és, en fi, sentar la base d'una teoria feixista.

Culte al Cèsar, a la idea imperial vestit amb robes modernes, divinització de la pàtria, que ella sigui la que lligui les nostres voluntats, les voluntats diverses. Un vincle de dependència: la religió; un aspecte del paganisme.

El nacionalisme és ja una doctrina antiga, apta per als pensadors i els polítics de l'edat moderna i renovada en el romanticisme. Però aquesta frase "la nació per sobre de tot" avui no és recomanable.

Dels dos costats que ofereix el nacionalisme, els polítics i els pobles solen agafar el negatiu: patriotisme negatiu és el que es fa rebaixant els veïns. Si els altres es fan petits, encara que jo no em mogui seré el més gran, pensen els nacionalistes. Aleshores ve tot allò tan lamentable de l'insult al veí, tot allò del gavotx, del "perro catalán", del "boche", del "cochon". Ve tot allò d'anar rebuscant per la història les pàgines que ens mostren el veí cruel, venjatiu, inhumà.

L'aspecte positiu del nacionalisme o s'oblida o es falseja. La història esdevé un conte de bons i dolents i es dona la casualitat que els de casa són sempre els bons. El resultat d'aquesta actitud és l'odi, i difícilment l'odi engendra alguna cosa de bo. En general l'odi al veí, el xeninisme, porta a les tensions internacionals, a la guerra, a la mal-vida.

Paganisme, guerra, heus ací el fruit, el resultat del ~~excessiu~~ que fins ara hem conegut. I és que hom oblida una cosa fonamental: Per damunt de la nació, per damunt de la col·lectivitat, per damunt de l'home, hi ha una norma ètica, moral, religiosa. Tot per a la nació, és veritat, sempre i quan no veiem en ella la finalitat de totes les nostres accions. Comencem creient que per sobre la nació hi ha l'home; però a més creiem que tant l'home aïllat, com el cos social, com la nació mateixa han d'estar sotmesos a uns principis ètics que nosaltres veiem vivents en la moral cristiana. El precepte "estimeu-vos els uns els altres" que tant regeix la vida dels homes com la dels pobles, és incompatible amb totes aquelles normes falses i paganes i egoïstes de "Deutschland Uber alles" "Todo por la patria", etcètera, etcètera i etcètera.

ELS AUTENTICS RESPONSABLES DE GUERRA

El tema dels responsables de guerra està a l'ordre del dia. Són tan extraordinaris els fets vandèlics comesos contra el dret de gentes, que una acció de justícia contra els infra-homes que els han ordenat i executat està en un tot d'acord amb els principis d'aquell dret.

Amb tot, no és a aquests criminals de guerra a qui avui ens volem referir. Al cap i a la fi, aquests setes no són altra cosa més que la lògica conseqüència d'una educació (?) refinadíssima que, les dècades fa uns anys, s'ha donat a milers de joves, amb l'afany demoníac d'extirpar de llurs esperits tot el sediment de cristianisme i d'autèntica cultura que hi restava. Les destruccions físiques poden cicatritzar en un termini més o menys llarg. La destrucció moral exigirà un treball intens de successives generacions. Els autors d'aquesta destrucció moral són més responsables que els de les primeres.

I això no solament a Alemanya, país que ha assimilat perfectament les doctrines de Nietzsche i ha fet seva la traïció a Europa que aquestes idees comporten. També els països llatins, malgrat l'optimisme dels qui confiaven que els aires mediterranis serien un antídote eficaç contra aquella posició dissolvent, l'ona totalitària ha fet estralls. A Itàlia, per exemple, la crisi d'imoralitat, que els enemics de la democràcia atribueixen al nou estat de coses, en realitat ha de carregarse de manera preponderant als vint anys de règim feixista que ha sofert aquell dissortat país.

A la nostra terra, l'obra "educativa" s'ha realitzat en dos sentits: desnacionalització i desmoralització de la joventut.

En el primer sentit, si bé no han pogut aconseguir els autors del pla que la joventut senti una pàtria fictícia, perquè això és biològicament impossible, han pogut arrencar de l'esperit de la majoria dels joves la consciència de la nacionalitat.

En el segon sentit, han arribat a crear un tipus standard de noi "swing" que ha resolt tots els problemes d'ordre moral i espiritual per la via còrda d'oblidar-los o, el que és pitjot, de menysprear-los.

Sintetitzant: la joventut catalana viu una vida inconscient, aliena als grans problemes nacionals. Quan les circumstàncies siguin més favorables, caldrà una acció enèrgica per a galvanitzar i sumar a l'esperança del futur i al treball de cara a aquesta esperança a milers de joves. Mentrestant, ens cal mantenir la flama eterna del catalanisme, garbellant, millorant. I això a la Universitat, al taller, a l'oficina, a la fàbrica. Que aquella acció enèrgica no serà possible sense aquest treball preliminar.

PAGES